

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Triapostolatus Septemtrionis

Caesar, Philipp

Coloniæ Agrippinæ, 1642

6. De conuersatione Herioldi Regis, & qualiter ipse, S. Ansgarius, & Audbertus ad partes Danorum directi sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43650

vnâ cum alijs fratribus vestris primò directus est, vt inibi officio fungeretur docendi. In qua re ipse per omnia tam probabilis & acceptus inuentus est, vt omnium electione publicè quoque in Ecclesia Verbum Dei populis prædicaret. Sicque factum est, vt eiudem loci ipse primus, & Magister Scholæ, & Doctor fieret populi.

CAPVT VI.

De conuersatione Herioldi Regis, & qualiter ipse S. Ansgarius & Audbertus ad partes Danorum directi sint.

Post hæc verò contigit, vt Herioldus quidam Rex, qui partem tenebat Danorum, ab alijs ipsius Prouinciæ Regibus, odio & inimicitia conuentus, Regno suo expulsus sit. Qui Serenissimum adiit Imperatorem LHudovicum, postulans vt eius auxilio vt mereretur, quò Regnum suum denuo euindicare valeret. Qui eum secum detentum, tam per se, quàm per alios ad suscipiendam Christianitatem cohortatus, quòd scilicet inter eos ita maior familiaritas esse posset, populusque Christianus ipsi ac suis promtiori voluntate in adiutorium sic veniret, si vterque vnum Dominum coleret. Tandem gratiâ diuina tribuente ad fidem conuertit, & sacro Baptismate perfusum ipse de sacro Fonte suscepit, sibi que in Filium adoprauit. Quem cum iterum ad sua remittere vellet, vt eius auxilio

*Herioldus
Rex Danorum.*

munitus Regni sui fines repereret; cœpit diligentius quærere, si quem inueniret sanctæ deuotionis virum, qui cum eo ire posset, ei que continuò adhæreret, fieret que illi & suis ad corroborandam suscipiendam que fidem Domini Magister doctrinæ salutaris. De hoc itaq; prædictus Augustus in publico conuëtu Optimatû suorum cum Sacerdotibus cæterisque fidelibus suis tractare cœpit, & vt sibi aliquè ad tale opus & voluntarium & condignû inuenirët, sollicitius omnes rogare. Quod cum vniuersi abnuerent, nullatenus se quemquam scire dicentes tantæ deuotionis virum, qui peregrinationem tam periculofam pro Christi nomine suscipere vellet. Exiit tunc temporis Venerabilis Abbas Monasterij vestri VValo, qui memorato Imperatori dixit: vnum se scire Monachum in Monasterio suo, qui multo ardore circa diuinam Religionem ferueret, ac pro Dei nomine multa pati desideraret. Cuius quoque pariter institutionem ac mores laudauit, & quòd ad hoc opus esset satis idoneus indicauit. Sed tamen se nescire testatus est, vtrum ad hanc peregrinationem tolerandam voluntarius esset. Quid plura? iubente Rege euocatur ad Palatium: cui Abbas cuncta quæ acta & dicta sunt retulit, & ad quid vocaretur aperuit. Qui se ad Dei seruitium in omnibus, quæ ei causa obedientiæ iniungerentur, paratum esse respondit. Deductus itaque ad præsentiam Augusti, cum ab ipso

*VValo Abbas Corbe-
sensis.*

*S. Ansgarij
prima vo-
catio in Se-
pigrinatione.*

ipso interrogaretur, vtrum pro Dei nomine ad prædicandum in Gentibus Danorum comes fieri vellet Herioldi? omninò se velle constanter respondit. Cui etiam cum Abbas intulisset, nullatenus se tantum onus iubendo illi imponere; si ipse tamen hoc sua sponte eligeret, sibi gratum esse, & suæ auctoritatis ei licentiam dare. Quod ille nihilominus se eligere, & modis omnibus perficere velle respondit. Denique cum hæc publicè protestarentur, essetque cognitum omnibus qui in domo conuersabantur Abbatis, cœperunt multi tantam eius ammirari immutationem; quòd scilicet relictâ patriâ & propinquis suis, Fratrum quoque cum quibus educatus fuerat dulcissima affectione, alienas vellet expectere nationes, & cum ignotis ac barbaris conuersari. Multi quoque super eum hoc detestari, & improperijs laceßere; quidam à proposito reuocare conabantur: sed vir Dei in cœpta voluntate immobilis permanebat. Denique cum Abbas per singulos dies ad Palatium iret, ipse domi residens consortia omnium fugiebat, & in quadam vinea iuxtà posita solitarium sibi locum eligens Orationi & Lectioni vacabat. Erat autem tunc ibi etiâ cum Domino Abbate quidam Frater Monasterij vestri, nomine Audbertus, qui cum eum nimis sollicitum ac tristem & coridiè secretum ibi consistere, & nullius consortio vel colloquio vti videret, cœpit ei compati.

Et

*Audbertus
Monachus*

Et quadam die pergens ad locum, vbi in supradicta vinea solus sedebat, cœpit ab eo inquirere, vtrum veraciter peregrinationem illam vellet suscipere? Qui sperans eum hoc nõ ob compassionem, sed propter astutiam magis inquirere, respondit: Quid vobis curæ est super hoc? nolite mentem meam tali inquisitione conturbare. Ille verò nihil omninò se deceptionis in hac re prætere testabatur; sed magis veraciter scire velle, vtrum ille in proposita voluntate disponderet perseverare? Tunc ipse congratulans eius benivolentia respondit: Ego interrogatus sum, si pro Dei nomine vellem in Gentes ire paganas, ad prædicandum Euangelium Christi? Cui propositioni ego nequaquam reniti ausus sum, immò totis viribus exopto, vt mihi ad hoc copia detur eundi, nullusque ab hac intentione mentem meam poterit immutare. Tunc præfatus Frater ei respondit: Et ego te nunquam patiar solum ire, sed pro Dei amore tecum proficisci cupio, tantum vt Domni Abbatis mihi licentiam impetres. Firmatâ itaque inter eos tam religiosa conventionem, redeunti Abbati ipse obuius astitit, & quòd sibi socium inuentum haberet, qui huius professionis comes esse voluntarius vellet, indicauit. Cuius personam cum Abbas inquireret, & ille Fratrem Audbertum nominaret, multo miraculo obstupuit, nequaquam putans eum, qui & nobilis prosapia in seculo,

& apud

& apud eum tunc familiaris, ac post ipsam domus eius procurator habebatur, talia velle. Aduocatum tamen eum super hoc interrogauit. Qui respondit, nequaquam posse pati, vt ille solus iret; sed pro Christi nomine se velle ei solatio & adiutorio fieri, si suam & fratrum haberet licentiam. Cui Dominus Abbas, se daturum licentiam, si ille spontaneè hanc profectioem eligeret, respondit: nullum tamen eis ex familia comitem ad obsequium seruitij depuraturum, nisi fortè ipsi aliquem ad hoc prouocare possent, vt suã sponte cum eis ire vellet. Hoc autem venerabilis Abbas non de inaffectione faciebat, sed quia abominabile eo tempore & iniustum videbatur, vt quis multus inter paganos conuersari cogeretur.

CAPVT VII.

Qualiter prefati Serui Dei apud Danos quoslibet ad viam veritatis monebant, & quod Scholas ibi stauerint, ac paracto biennio Audbertus ad nouam Corbeiam deductus & defunctus sit.

Posthæc itaque ambo deducuntur ad Regem, quorum voluntati & desiderio ipse condelectatus, dedit eis ministeria Ecclesiastica, scrinia, atque tentoria, cæteraque subsidia, quæ tanto itinere videbantur necessaria, & cum prefato Herioldo ire præcepit: denunciatis vt eius fidei maximam impenderent